

РЕШЕНИЕ

№ 25055

гр. София, 22.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 26.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4947** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от 23.04.2025г. от Ф. К., [дата на раждане] в [населено място], турска гражданка, чрез процесуален представител, срещу отказ на Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, от 09.04.2025г. за издаване на виза тип „Д“.

Иска се от съда да постанови отмяната на отказа, като се твърди, че актът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Изложени са твърдения, че отказът не отговоря на изискването на чл.59 АПК, не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, не са обсъдени приложените към заявлението доказателства в оспорвания акт. Акцентираща се на българския произход на жалбоподателката и на желанието и да се установи трайно да живее в Р България. Счита, че целта на пътуването е доказана с приложените към заявлението доказателства, жилищните и нужди са обезпечени с представения договор за наем. В жалбата са посочени нарушени права по ЕКЧПОС-правото на свободно придвижване по чл.2 от Протокол 4 от Конвенцията. По същество моли отказът да бъде отменен.

Ответникът- Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание не се явява, на 02.07.2025г. изпраща писмено становище по същество на спора, като излага твърдения, че издаването на виза е само право, не е задължение на административния орган, в случая не е посочено накърняване на основни права на ЕКПЧОС, тъй като правото на свободно придвижване не е основно право и

може да бъде ограничавано.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 18.02.2024 г. (л. 49) жалбоподателката Ф. К., [дата на раждане] в [населено място], турска гражданка, е подала до Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е омъжена, пенсионер, предвидено място за пребиваване- [населено място], [улица] вх.Д ет.5 ап.15, като е посочила цел на пребиваване- живот в България, както и че пътните и дневните и разходи ще бъдат покрити от собствени средства и пари в брой.

Към заявлението са приложени: удостоверение, че не е българска гражданка, извлечение от регистър на населението, удостоверение от [община], област Р., че жалбоподателката е вписана в регистрите на населението и е изселена за Република Турция през 1978г.; акт за раждане; удостоверение за идентичност на имената; изселнически паспорт; декларация от Ф. К., че ще се установи трайно да живее в Р България; договор за наем от 19.12.2024г. между З. М. и жалбоподателката, видно от който жалбоподателката наема за временно и възмездно ползване стая и кухня от следното жилище в [населено място], [улица] вх.Д ет.5 ап.15 за срок от 1 година; декларация от 19.12.2024г. от З. М., че като собственик на имот, находящ се [населено място], [улица] вх.Д ет.5 ап.15, предоставя на Ф. К. адрес за пребиваване на посочения адрес; удостоверение от ДБанк, видно от което Ф. К. към 13.02.2025г. има сметка в посочената банка със салдо 7000лв.; справка от правния регистър на Министерство на правосъдието на Р Турция относно родителите и датата и мястото на раждане на жалбоподателката; препис извлечение от регистъра за гражданското състояние с данни за Ф. К., видно от което е омъжена и има две деца; копие от паспорта на жалбоподателката.

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.98/ за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено положително становище, като е посочено, че жалбоподателят не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура.

На 11.04.2024г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция по заявление на Ф. К. от 09.04.2025г. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ- Представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надежно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. По данни на наемодателя, апликантът е устроен и живее в Р Турция. Няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Р България. Целта му е да идва на гости.“

От ответника е представена заповед №315/04.11.2024г. на Генералния консул в Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, видно от която М. Р. като първи секретар КДЛ съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

По делото е получено и писмо от дирекция "Миграция" МВР, която изпраща заверено копие на становище рег. №330р-8094/18.03.2025г. на Началник група „Миграция“ при ОД МВР-Р., които

са възразили срещу искането за издаване на виза на жалбоподателката. Приложена е докладна записка №330р-8092-18.03.2025г. за извършена проверка и посещение на 04.03.2025г. на жилището, посочено в заявлението за виза. При посещението е установена З. М., която е заявила, че Ф. К. е нейна племенница и е съгласна да осигури посоченото жилище, като е посочила, че „Ф. К. иска да ми дойде на гости за 7-10 дни, понеже е на работа в Р Турция и не може да отсъства повече. Тя иска да вземе двойно гражданство.“ /л.87 -95/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган- М. Р. като първи секретар КДЛ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, видно от приложените към преписката заповед №315/04.11.2024г. на

Генералния консул в Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, видно от която М. Р. като първи секретар КДЛ съгласува и координира работата на КС по издаването на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При преценка на наличните доказателства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България, с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Вярно е, че в представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) е изразено положително становище, но от писмо от дирекция "Миграция" МВР, респ. заверено копие на становище рег. №330р-8094/18.03.2025г. на Началник група „Миграция“ при ОД МВР-Р. и приложената докладна записка, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателят да не е идентифициран като заплахата за националната сигурност, той попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че Ф. К. няма намерение да се установи трайно на територията на Р България. В докладната записка №330р-8092-18.03.2025г. изрично е посочено, че при извършената проверка и посещение на 04.03.2025г. на жилището, посочено в заявлението за виза, З. М. е заявила, че „Ф. К. иска да ми дойде на гости за 7-10 дни, понеже е на работа в Р

Турция и не може да отсъства повече. Тя иска да вземе двойно гражданство.“ /л.95/.

От цитираното писмо, имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК и заявеното от собственичката на имота и наемодател на жалбоподателка безспорно се изключва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, защото в случай, че се цели придобиване на българско гражданство, то в ЗЧРБ е предвидена друга процедура за това. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Цитираното писмо на дирекция "Миграция" МВР, респ. на Областна дирекция на МВР-Р., обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ – той не е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба, нито по собствено желание. Установените обстоятелства навеждат на извода, че същият не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Неоснователно е позоваването в жалбата на българския произход на кандидата. Приложените към заявлението и документи указват, че Ф. К. няма българско гражданство, а е гражданка на Република Турция. От друга страна, Ф. К. не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Тя безспорно е родена в България, но я е напуснала в много ранна възраст. На територията на Република Турция е семейството и, които са турски граждани. Липсват каквито и да било доказателства, че Ф. К. поддържа връзка с роднините си в България. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в България. Няма никакви доказателства за социални, културни или други връзка със страната ни.

Като се имат предвид доказателствата, съдържащи се в договора за наем, е видно, че жалбоподателката е наела една стая и кухня в жилището, находящо се [населено място], [улица] вх.Д ет.5 ап.15, което обстоятелство не обосновава присъствие на семейството на жалбоподателката, респ. на съпруга и децата и. Това обстоятелство води на извода, че не няма допуснати нарушения на правото на семеен живот по чл.8 ЕКЗПЧОС, тъй като семейният живот е трайноустановената емоционална, физическа и социална връзка между лица в близки официални или фактически отношения. Доколкото цялото семейство на К. пребивава съвместно и трайно в Република Турция, включително съпруга и деца и, то отказът да и бъде издадена поисканата виза не би могъл да повлияе, а още по-малко да прекъсне тази трайноустановена семейна връзка.

Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата за нарушено право по чл.2 от Протокол 4 към ЕКПЧОС. На първо място, съдът се съгласява с аргументите на ответника, че правото на придвижване, макар и част от правата по ЕКПЧОС, не е от списъка на основните права по Конвенцията. От друга страна, ако действително става въпрос за придвижване, законодателят е предвидил друг вид виза, чрез издаването на която може да се реализира това право.

Отделно от това по делото не са представени доказателства, които да преодолеят липсата на яснота в искането на Ф. К. защо смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа /няма приложени доказателства за регулярни доходи от пенсия или договор/, води на извода, че липсва ясна очертана цел, за това

какви са истинските намерения на чужденеца, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателката не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D". / В този см. Р 2280/25 г. по адм. д. № 8436/24 г., Р 3456/23 г. по адм. д. № 811/23 г., двете на ВАС/.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосновааност на влизането в Р България принадлежи на компетентния орган и в тази връзка направените възражения в жалбата са неоснователни.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на

предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 23.04.2025г. от Ф. К., [дата на раждане] в [населено място], турска гражданка, срещу отказ на основание чл.10 ал.1 т.17 от ЗЧРБ на Завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция, от 09.04.2025г. за издаване на виза тип „Д“.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: